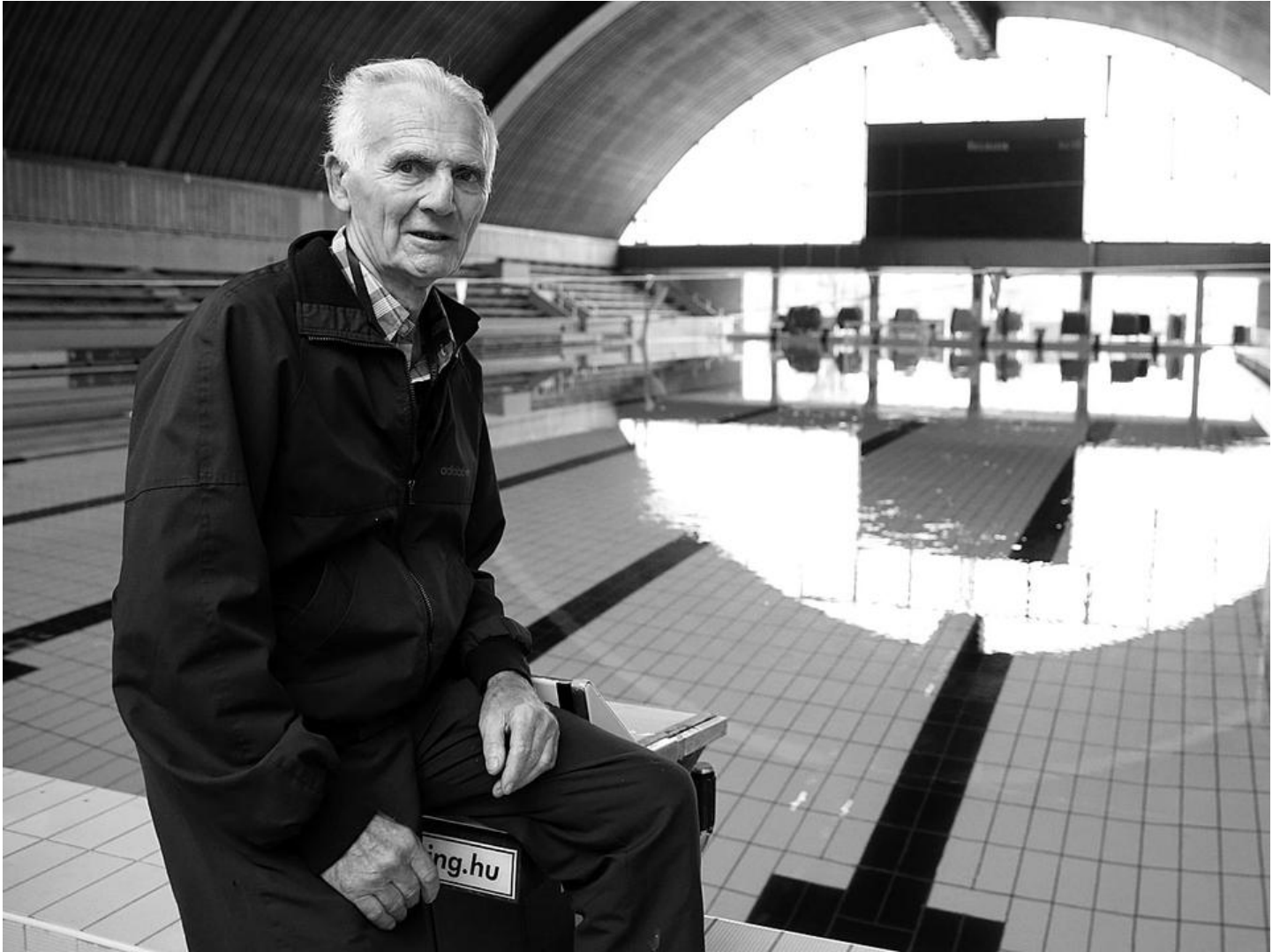

MALONYAI PÉTER | 2020.06.04 11:08 | Frissítve: 2020.06.04 12:19

Egy teljes élet – nekrológ Kausz Istvánról

Hosszan tartó betegség után, június 3-án délután, 87 éves korában elhunyt dr. Kausz István olimpiai bajnok párbajtőrívó, a magyar úszóválogatott keretorvosa – tájékoztatta a Magyar Olimpiai Bizottságot a család.

Kausz István (1932–2020)

Egyszer megkérdeztem tőle, hogyan jutott ideje mindenre, csak széttárta a kezét. Aztán az öttusamúltjára hivatkozott, azt mondta, a sportág mindenre megtanít, de leginkább arra, hogyan kell beosztani az időnket. *„Hogy teljes legyen az életünk”* – tette hozzá kis szünet után.

Nos, neki sikerült, hiszen amellet, hogy olimpiai bajnok (1964, Tokió: csapat), kétszeres világbajnok (1959, Budapest: csapat; 1962, Buenos Aires: egyéni), universiade-győztes (1959: egyéni), főiskolai világbajnok (1954: csapat), háromszoros BEK-győztes (OSC: 1964, 1965, 1966) volt párbajtőrben, orvosként is helyállt.

Az első pillanattól az utolsóig, azaz cselédkönyvesként éppen úgy, mint főorvosként. Nem beszélve, az úszóválogatott mellett eltöltött évtizedekről. Jellemző, hogy amikor a vívók Tatán edzőtáboroztak, hetente kétszer esténként kocsiba ült, hogy eleget tegyen ügyeleti kötelezettségének a budapesti Rókus kórházban.

De, menjünk sorjában, a kiemelkedő sikerek mentén.

Budapesten, az 1959-es világbajnokságon, övé volt az utolsó asszó a Szovjetunió elleni csapatbajnoki döntőben. Vele szemben Bruno Habarov, akit a legnagyobb tehetségek között emlegettek akkoriban. Hosszú-hosszú percekig méregették egymást, keresték a rést a másikon, aztán Kausz nem akármilyen tussal, parádés csuklósúrással szerezte meg Magyarországnak (mellette: Bárány Árpád, Gábor Tamás, Marosi József és Sákovics József) az aranyérmét.

Amikor egyéniben lett a világ legjobbja (1962), már a döntő kétharmadánál szinte biztos volt, hogy megnyeri a világbajnokságot. Győzött, az értékelés szerint azért, mert *„idegileg és fizikailag egyaránt nagyszerűen »együtt volt«*”. Hozzátették, hogy *„nem tartozik a sportégbolton gyorsan feltűnő csillagokhoz”*, miközben nálunk főként a látványosan teljesítőkre figyelnek.

Mestere, Tari István jó útravalót adott neki a továbbiakra, ma is használható tanácsot: *„A versenyeken felejtse el, hogy – világbajnok lettél. A felkészülés során – egy pillanatra sem!”*

Tokióban (1964) beérett a gyümölcs – olimpiai arany. Bárány, Gábor, Kulcsár Győző és Nemere Zoltán társaságában lett bajnok, a csapat valódi csapatként bizonyított, az egyik meccsen az egyikük, másikon másikkal húzta a szekeret, ahogy a szükség diktálta, eredményeképpen iskolát teremtettek, hiszen a következő két olimpia (1968, Mexikóváros; 1972, München) teljes sikert hozott párbajtőrben (négy arany).

Még vívott, amikor jó barátja, a KSI igazgatója, Kocsis Mihály kitartóan kérte, hogy legyen orvos náluk. Semmit sem bízott a véletlenre, elment a KSI valamennyi szakosztályához, megnézte az ottani munkát, majd a Széchy Tamás által irányított úszókra szavazott. Hogy aztán évtizedeken át szolgálja a legjobbakat, csendben, szándékosan a háttérbe húzódva, de rengeteget segítve az olimpiákon, a világ- és Európa-bajnokságokon, és persze a hétköznapiakon.

Hogy jelenléte nem volt nyomtalan, arra bizonyíték, amit Hargitay András mondott a Kausz doktorral készült 2014-es interjút kiegészítve: *„Volt, hogy más orvost akartak csapatunk mellé tenni, de mi kiálltunk mellette. Szakmai tudása mellett az emberi tulajdonságai miatt is”* – így az olimpiai bronzérmes, világ- és Európa-bajnok úszó.

Teljes életet élt – csak ismételni tudom.